

gan, válaszolom. Így kerülünk egy szállodai szobába. És ő mint becsületes tudós, indul a Tanácskozásra, én pedig, mint minden ottlévő író, költő, indulok a szálloda éttermébe. Ott kerül elő a réglátott Ratkó Jóska, ott veszik össze Görömbei Bata Imrével, ott tanyáz vendégeire várva Páskándi Géza.

Késő este kerülünk aztán újra együvé Grezsával, fönt a szállodai szobában. Teszünk, veszünk, én meg mosakszom, és lefekvéshez készülődöm, talán már le is fekszem, amikor Grezsa tanár úr hirtelen megszólít: Lajos, nem megyünk le a bárba?! Hangja parancsoló, tisztelem annyira, hogy nem mondhatok ellent neki, bár csodálkozom ajánlatán, nem ismertem eddig efféle bárban mulató tudósnak, filozscédulácskák jobban illettek volna hozzá – képzeletemben.

Készülődünk a bárba, s akkor Feri magyarázatként hozzátette: mert tudod, délután az Irodalmi Napok díját én kaptam, és azzal kis pénz is jár. Ezt a pénzt nem szeretném hazavinni, barátaimra szeretném ma éjszaka költeni.

Ezért kellett hát lemennünk az Aranybika bárba. Hogy Grezsa tanár úr megnyugodottan, és ahogy jött, üres zsebbel mehessen haza. Jól jegyeztétek meg cselekedetének példázatát itt-ott és ekkor-amakkor kitüntetett barátaim.

Másokét is persze, de nekem első gondolatra Hódmezővásárhely Grezsa Feri városa. Kerek, komoly arca, szemébe lobogó haja most is felidéződik előttem.

Sosem jártam még ezeddig Vásárhely híres szállójában, a Fekete Sasban. Igaz is. Van-e bárhelyisége? S ha van, ránk esteledvén ki fizet ott majd nekünk?

